

Zo rood kleurde de baai

Australië – Tasmanië | Anno 2024

Zondag 17 november | Cradle Mountain NP – Freycinet NP..... 2

Maandag 18 november | Freycinet NP..... 13

Zondag 17 november | Cradle Mountain NP – Freycinet NP

Misschien zag ze scheel van de honger toen ze dat stuk spek stal. Maar daar had de rechter geen oren naar. Amper zeventien was Mary Dodd toen ze zich tot zeven jaar gevangenisstraf veroordeeld zag. Die moest ze in Tasmanië uitzitten, een ver, onbekend land waar ze nog nooit van gehoord had. Dat ze ooit nog naar familie en vrienden in het vertrouwde Engeland zou terugkeren was ondenkbaar. Het is maar een van de vele ontzetsende verhalen over het koloniale Tasmanië waarmee we de komende dagen zullen kennismaken naarmate we de wildernis achter ons laten en terug oostwaarts rijden, de beschaving tegemoet.

Het is dicht bewolkt, nevels hangen laag boven de bossen wanneer chauffeur Rick even voor acht zijn bus start. Een behoorlijk lange

rit wordt het, in feite een overgangsrif van om en bij 325 km. Die zal ons van op een hoogte van ongeveer 980 m in het nationaal park van [Cradle Mountain – Lake St Claire](#) naar het nationaal park Freycinet aan de oostkust brengen.

Amper zeventien was Mary Dodd toen ze zich tot zeven jaar gevangenisstraf veroordeeld zag

---

Aanvankelijk zijn het uitgestrekte heidelandschappen waar de C132 ons doorheen voert. Maar naarmate we de omgeving van het piepkleine plaatsje [Paradise](#) naderen – de naam zegt het al – zijn het weerom de prachtige arcadische landschappen waarop we uitkijken. Vee staat rustig te grazen in de golvende groene weiden, hier en daar verschijnt

een boerderijtje.

Dan duikt er plots een kale, bruine heuvel op, een brutaal litteken in het idyllische landschap. Daar is een volledig bos gerooid. Lang zal het echter niet duren – vier tot zes maanden na het kappen – vooraleer er een nieuw bos van snelgroeiende blauwe gombomen wordt aangeplant. Amper 25 jaar doen deze eucalyptussen erover om tot veertig meter hoog te worden. In de houtindustrie zijn ze daarom erg gegeerd. Het concept wordt als hernieuwbare energie geframed.

Na het kappen worden de gombomen naar China en naar Japan verscheept. Vanwege hun stevigheid werden ze vroeger als Tasmaanse eiken in de markt gezet. Maar tegenwoordig kan dat niet meer, na 25 jaar is het hout nog niet sterk genoeg om dat etiket te

verdienen. Ze vinden hun weg nu voornamelijk naar wat men Ikea-achtige toepassingen noemt.

Amper 25 jaar doet de blauwe gomboom erover om tot veertig meter hoog te worden

---

Amper tweehonderd inwoners telt [Chudleigh](#), toch heeft ook dit oord iets bijzonders in petto. En dan hebben we het niet over de rozenstruiken die ze langs de weg geplant hebben om zichzelf als *Village of Roses* aan te prijzen. Wel over de unieke Melita Honey Farm, het levenswerk van de Nederlandse familie Beerepoot. In 1999 vestigden ze zich in Tasmanië, om er enkele jaren later in Chudleigh hun winkel op te starten. Een ruim assortiment van artisanale honing – meer dan

Deloraine – Meander River

Deloraine – Ye Olde British Hotel

veertig soorten – en op bijenwas gebaseerde producten bieden ze er nu aan. Inclusief ijsjes en nougat op basis van honing. Van achter glas kunnen we er bezige bijen in een levende bijenkorf observeren terwijl we aan ons ijsje likken.

Zo verkrijg je een pure vorm van honing waarin geen andere smaken vertegenwoordigd zijn. Evident is dat niet

---

Een bijzondere plek in het assortiment is aan honing op basis van *leatherwood* voorbehouden. Die plant met haar leerachtige bladeren is endemisch voor Tasmanië. Nergens anders komt ze voor. Wat meer is, de plant bloeit als allerlaatste in het seizoen. Dat betekent dat bijen dan uitsluitend nectar uit de witte bloemen van de *leatherwood* verzamelen. Zo verkrijg je een pure vorm van honing waarin geen andere smaken vertegenwoordigd zijn.

Launceston – Cataract Gorge

Evident is dat niet, want de honing moet uit bijenkorven gehaald worden in een vallei hier 110 km vandaan.

Verder naar het noorden vormt de Tamarvallei een van de bekende terroirs van de Tasmaanse wijnbouw

---

Tasmanië heeft veel unieke planten in huis, maar het meest bekend zijn toch de paddenstoelen en de schimmels. Daar herinnert een afslag naar de [Truffle Farm](#) ons aan. Ze produceren er zwarte truffels. Als we kenners mogen geloven, zijn dat de *echte* truffels – zwarte zwammen doorsneden met lichtgekleurde adertjes. Truffels worden op deze farm niet met varkens maar met honden opgespoord. Wie dat wil, kan er voor 125 dollar op *Truffel Hunt* gaan. Je volgt de honden dan op de voet en mag desgevallend een truffel uitgraven. Maar succes is niet gegarandeerd,

luidens de *disclaimer*.

Door de vallei van de Meander zetten we onze weg verder. Het is nog steeds dichtbewolkt, maar het regent niet. [Deloraine](#) kan met enkele fraaie voorbeelden van georgiaanse en victoriaanse architectuur uitpakken. Ye Olde British Hotel is daar een mooi voorbeeld van. Het vrij sobere gebouw staat er sedert 1859 en is nog steeds in bedrijf.

Bass Highway leidt ons nu naar [Launceston](#) – of *Lonnie*, zoals de *tassies* de tweede stad van Tasmanië graag noemen. Al is het een vrij grote stad, met ruim 90 000 inwoners, toch heeft zich pal aan de rand van het drukke stadscentrum een stukje wilde natuur weten te handhaven. [Cataract Gorge Reserve](#) is dat, een vrij diepe kloof in het doleriet. In vele kleine watervalletjes baant South Esk River er zich een weg tussen het gesteente, net voor

ze met North Esk River samenvloeit om de Tamarrivier te vormen. Verder naar het noorden vormt de Tamarvallei een van de bekende *terroirs* van de Tasmaanse wijnbouw.

In 1929 is de voetgangersbrug door hevige vloedgolven meegesleurd

---

We kijken neer op First Basin, een rustig meertje tussen de dicht begroeide heuvels,

waar de rivier als het ware lijkt te verpozen nadat ze de ene kloof achter zich gelaten heeft en de doortocht door de volgende kloof nog moet aanvatten. Wat wij voor ogen hebben is een wandeling door die tweede kloof, de zogenaamde Cataract Walk.

Uitzonderlijk kunnen we op de rotswanden enkele merkwaardige witte kristalvormen onderscheiden. Zeoliet is dat, waarschijnlijk is het op de rotswand afgezet door een vloeistof die via scheuren uit de rotsen tevoorschijn kwam.

Via de Alexandra Suspension Bridge steken we de rivier over. Een voetgangersbrug lag hier al in 1904, maar in 1929 is die door hevige vloedgolven meegesleurd. Kennelijk is het hier dan toch niet altijd zo rustig als nu.

In een parkje met een muziekpaviljoentje pronken twee prachtige pauwen met hun sierveren. Dan valt plots een stevige plensbui uit de hemel. Even schuilen we, lang duurt het niet vooraleer we onze wandeling kunnen voortzetten.

Een comfortabel pad leidt ons nu stroomafwaarts langs de rivier. Een evidentie was het niet in 1890 om dit pad aan te leggen. Enkele duizenden ton rotsen moesten verwijderd worden. Dat gebeurde met handenarbeid, machines konden niet ingezet worden. Soms moesten er passerelles aangelegd worden om kloven te overbruggen of verticale rotspartijen te omzeilen. Drie jaar heeft het gevegd om dit pad, amper een kilometer lang,

First Bassin

die zich netjes tussen de twee landhoofden, zodat de brug bij laag tij netjes naar haar huidige positie zakte. Veertig jaar later werd daar een tweede, identieke overspanning aan toegevoegd om de weg te verbreden. Ditmaal hadden ze Manchester niet nodig, de brug werd volledig ter plaatse vervaardigd. Vandaag de dag zijn beide elementen nog steeds in gebruik.

Launceston laten we achter ons in de gietende regen. Verder oostwaarts

aan te leggen.

Drie jaar heeft het gevegd om dit pad, amper een kilometer lang, aan te leggen

---

Kings Bridge markeert het einde van het pad. Ze dateert van 1864, deze smeedijzeren brug, en ze werd in het Engelse Manchester gebouwd. Vervolgens werd ze over zee naar hier getransporteerd en op een ponton geplaatst. Bij hoog tij positioneerde

Witwangreiger

Cataract Gorge

Campbell Town

gaat het nu, vaak tussen weiden die met meidoornhagen afgeboord zijn. Die maken deel uit van het Tasmaanse erfgoed, merkt chauffeur Rick op. Dat betekent dat je ze wel mag snoeien, maar niet mag omhakken of verbranden. Kortom, ze staan er voor de eeuwigheid, voegt hij er met een zweem van irritatie aan toe.

De meidoornhagen maken deel uit van het Tasmaanse erfgoed. Je mag ze wel snoeien, maar niet mag omhakken of verbranden

---

Het traject dat we momenteel volgen, de Midland Highway, werd indertijd ook al door de eerste kolonisten gevolgd. Gaandeweg evolueert het landschap nu naar een terrein dat droger wordt en minder bomen telt. Voor schapenteelt is dat nog steeds een geschikte omgeving. Verder naar het oosten zullen dan weer wijngaarden in het landschap opduiken.

Het regent nog steeds wanneer we in het winderige Campbell Town arriveren. Ontstaan als een tussenstop voor koetsen tussen Launceston en Hobart groeide het stadje uit

tot een van de vier garnizoenssteden op dat traject. Ooit waren er drieëntwintig soldaten permanent gestationeerd om de kolonisten tegen de inheemse bevolking te beschermen – tegen de *wilden*, zoals gouverneur George Arthur hen in zijn officiële documenten noemde. Vermoeide reizigers konden er in The Foxhunter's Return terecht, een koetsiersherberg in Georgiaanse stijl uit 1833.

Een brug over een rivier bouwen, dat is niet zo bijzonder. Maar in Campbell Town pakten ze dat op een meer originele manier aan

---

Blikvanger bij uitstek in het stadje is de fameuze Red Bridge. Een brug over een rivier bouwen, dat is niet zo bijzonder. Maar in Campbell Town pakten ze dat op een meer originele manier aan. Ze bouwden een brug en legden vervolgens de Elizabethrivier om zodat het water voortaan netjes onder de brug door stroomde. Daar hadden ze een goede reden voor. Een verhoogde dijkweg door de vlakte aanleggen, dat was eigenlijk de bedoeling. Want op die manier zouden ze verlost zijn van de overstromingen die zich geregeld voordeden. De brug werd dan de

Campbell Town – Red Bridge

plek waar de rivier de dijkweg kruiste.

En dat is niet het enige wat deze fraaie brug speciaal maakt. Ze is in 1838 voltooid en vandaag nog altijd in gebruik, wat haar een van de oudste bruggen van heel Australië maakt. Ze is vrijwel volledig uit bakstenen opgetrokken – vandaar haar naam. Daar hadden ze er ongeveer anderhalf miljoen van nodig. Die werden ter plaatse gemaakt. Op het hoogtepunt van de werkzaamheden waren hier 220 mannen aan de slag. Uitsluitend veroordeelde gevangenen, natuurlijk. 's Nachts werden ze in de kelders van The Foxhunter's Return opgesloten. Die cellen kan je nog steeds bezoeken.

Voor vrouwen volstond het zich na tien uur 's avonds op straat te bevinden om verbannen te worden

---

Dat sluit naadloos aan bij een ander merkwaardig initiatief van Campbell Town – het Convict Brick Trail. Een lange rij gedenkstenen is dat, aan weerszijden van High Street in

Campbell Town – Convict Brick Trail

het voetpad ingemetseld. Samen strekken ze zich over een lengte van ongeveer vierhonderd meter uit. Elke baksteen draagt de

naam van een *convict*, een veroordeelde gevangene die indertijd per schip uit Engeland arriveerde. Voor zover bekend zijn ook diens

'misdrijf' en de toegepaste straf, de naam van het schip en de datum van aankomst vermeld. Men is zelfs zover gegaan deze gegevens in de Northern Midlands Council Database te verzamelen – raadpleegbaar op het internet.

Zo is een van deze gedenkstenen aan Mary Dodd gewijd, het meisje van 17 waarmee we in het begin van dit verhaal kennismakten. Blijkbaar is ze in 1822 met de Sir Charles Forbes in Hobart gearriveerd en achteraf met een zekere Joseph Barrett getrouwd. Zou Mary hier dan toch nog een tikkeltje geluk gevonden hebben?

De zestienjarige John White werd gestraft met levenslange verbanning. Zijn misdrijf? Bedelarij

---

Nog zo'n slachtoffer van de bikkelharde Engelse justitie was de zestienjarige John White. Zijn straf was levenslange verbanning. Zijn misdrijf? Bedelarij. In 1828 arriveerde hij hier met de William Miles en wist uiteindelijk

als winkelier in [Bothwell](#) aan de kost te komen, zo lezen we.

Met meer dan zeventigduizend waren ze, de *convicts* die in de 19e eeuw door Engelse rechtbanken naar Tasmanië verbannen werden. Naar schatting tachtig procent van de *tassies* die tegenwoordig op dit eiland rondlopen, heeft een paar druppeltjes *crimineel* bloed in de aderen. Al moet het concept crimineel in deze context sterk gerelativeerd worden. Voor vrouwen volstond het bijvoorbeeld zich onfatsoenlijk te gedragen – wat dat ook mocht betekenen – of zich na tien uur 's avonds op straat te bevinden om verbannen te worden.

Voor de Engelse overheid waren aan verbanning alleen voordelen verbonden

---

Natuurlijk was ook prostitutie strafbaar – voor de vrouwen, welteverstaan. Chauffeur Rick geeft het voorbeeld van een alleenstaande vrouw in de 19e eeuw die noodgedwongen van de prostitutie leefde. Tot ze kon trouwen en ze zich op die manier uit haar onwettige situatie kon bevrijden. Het stel kreeg een kind, maar de man stierf op vrij jonge leeftijd. De vrouw had geen keuze, ze moest zich opnieuw aan prostitutie begeven. Ditmaal ontkwam ze echter niet aan haar gevangenisstraf. Welnu, besluit Rick, die vrouw was een van mijn rechtstreekse voorouders.

Voor de Engelse overheid waren aan verbanning alleen maar voordelen verbonden. Je

was verlost van al die *schadelijke elementen*, je gevangenen raakten niet zo gemakkelijk overvol en je beschikte in de verre kolonie over gratis arbeidskrachten. Al vanaf 1615 begon men daarom veroordeelde gevangenen naar Amerika te transporteren. Alleen al Virginia nam bijna de helft van de meer dan 52 000 verbannen *convicts* op. Dat al dat *gespuis* zomaar in hun achtertuin gedumpt werd, daar waren de *echte* kolonisten natuurlijk niet over te spreken. Maar ze konden er weinig aan doen.

In 1776 kwam daar verandering in. De der tien koloniën op Amerikaanse bodem verklaarden zich onafhankelijk van de Britse monarchie. Veroordeelde gevangenen dumpen, dat kon niet meer. Gelukkig was intussen Australië ontdekt. In 1788 reeds verscheen de First Fleet voor de kust van Australië. Een vloot van elf Britse schepen was dat. Zes daarvan vervoerden in totaal iets meer dan 800 *convicts*. Ze gingen aan wal in [Port Jackson](#), een baai in wat we tegenwoordig Sydney Harbour noemen. Tussen 1788 en 1868

zouden ongeveer 165 000 veroordeelde gevangenen naar Australië verscheept worden.

Allengs breekt de zon door terwijl we onze tocht oostwaarts voortzetten. De hemel kleurt deels blauw, maar in de verte, pal voor ons, hangen nog steeds donkere regenwolken. Door bergachtig terrein dalen we naar een vlakke af met hier en daar een schapenweide.

Tussen 1788 en 1868 werden ongeveer 165 000 veroordeelde gevangenen naar Australië verscheept

---

Dan maken wijngaarden hun opwachting. Al bevinden we ons verder van de evenaar dan pakweg [Stellenbosch](#) in Zuid-Afrika of [Mendoza](#) in Argentinië, toch hebben de Tasmaanse wijnen een zekere faam weten te verwerven. Gezien het koele klimaat zijn dat vooral witte wijnen, maar hier in het oosten maken ook rode wijnen een flinke opgang. Mede dank zij de klimaatopwarming die de wijnproductie een zetje in de rug gegeven heeft. Al blijft het nodig de wijngaarden met heggen en hoge bomen tegen de koude winden te beschermen.

[Devil's Corner](#) in Apslawn is een van die wijndomeinen. We zijn er welkom om te genieten van de wijnen en van de indrukwekkende omgeving. Want van op de helling hebben we een schitterend uitzicht over de wijngaarden, met daarachter [Moulting Lagoon](#) en helemaal in de verte de diepblauwe silhouetten

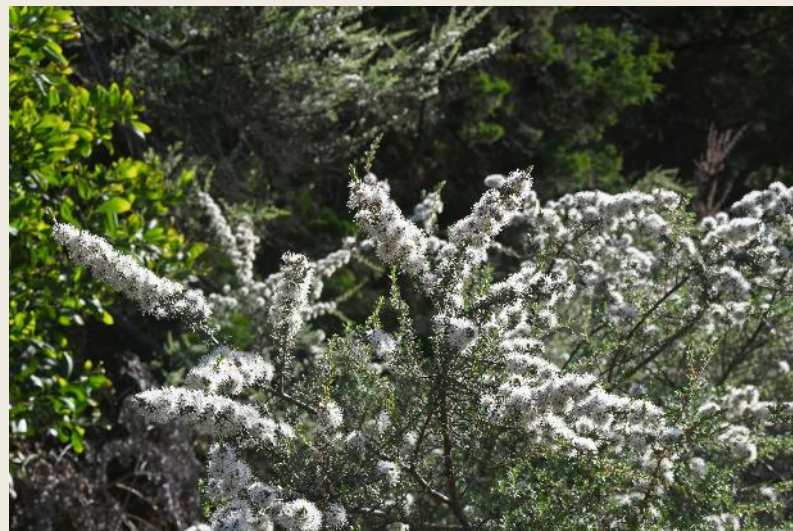
Wijngaard in de wijnstreek East Coast

Moulting Lagoon en de Hazards

van de Hazards, een rij van vijf grillige granietpieken op het [schiereiland van Freycinet](#). In 2022 onderging het wijnhuis een grondige renovatie. Voor de inhuldiging van de nieuwe gebouwen werd de premier van Tasmanië opgetrommeld. Want wie anders was beter geplaatst om deze taak ter harte te nemen dan deze Peter... Gutwein?

Even later schuift een aanplanting van olijfbomen aan het raam van de bus voorbij. Nog een aanwijzing dat

het klimaat hier milder is dan in het westen van het eiland. Want zulke bomen prefereren een mediterraan klimaat.

Zo naderen we [Coles Bay](#), een stadje op de oever van [Great Oyster Bay](#). Amper 22 was Silas Cole toen hij in 1842 naar Tasmanië verbannen werd. Spek stelen was hem op tien jaar deportatie komen te staan. Dat hij een van de bekendste *convicts* van Tasmanië zou worden en dat hij zijn naam

aan een stadje zou geven, kon niemand toen bevroeden. Want eens in Hobart aangekomen maakte hij het zo mogelijk nog bonter, in die mate dat hij op een gegeven moment tot 75 zweepslagen veroordeeld werd.

Een schitterend uitzicht over de wijngaarden, met daarachter Moulting Lagoon en helemaal in de verte de diepblauwe silhouetten van de Hazards

---

Toch kreeg hij in 1850 reeds zijn *ticket of leave*, wat op een voorwaardelijke vorm van

vrijheid neerkwam. Cole zocht en vond werk als boerenknecht en herder, maar had kennelijk een neus voor zaken. Hij kocht een *kiln*, een oven waarin hij oesterschelpen verbrandde tot kalk. Die schelpen vond hij op de *middens* van Aborigines, de afvalhopen waarop ze eeuwenlang hun etensresten deponeerden. De kalk werd naar Swansea verscheept, waar hij gebruikt werd om mortel te maken. Het ging Cole nu voor de wind. De plek waar hij woonde en werkte werd Coles Bay genoemd. Nog steeds wonen er mensen in Tasmanië die rechtstreeks van Silas Cole afstammen.

Tegenwoordig is Coles Bay een stadje van iets meer dan 500 inwoners dat vooral van het toerisme leeft. En dat in 2003 een van de eerste plaatsen ter wereld werd waar het gebruik van *shopping bags* van niet-afbreekbaar plastic verboden werd.

In de beschutting van rozerode rotspartijen koestert een halfrond zandstrandje er zich in de warme stralen van de avondzon

---

Half zes is het wanneer we onze stek voor de komende twee nachten in [Freycinet National](#)

[Park](#) bereiken. Een schiereiland aan de Tasmaanse oostkust is dat, met aan de oostzijde de Stille Oceaan en aan de westzijde de enorme Great Oyster Bay. Vele millennia lang leefden Aborigines hier deels van de schelpdieren en de zeegroenten die ze uit de baai opvisten. Sinds de jaren zeventig wordt er aan commerciële aquacultuur gedaan – oesters, mosselen, sint-jakobsschelpen, zee-egels, ...

hem overal in de kustgebieden. Menselijke nabijheid deert hem niet, integendeel, hij zoekt mensen op omdat hij weet dat daar altijd wel wat afval te rapen valt. Hij zal zich niet schromen mensen lastig te vallen om tafelrestjes te pakken te krijgen of zelfs onbewaakt voedsel te jatten.

Dan lijkt een bonte scholekster op een meer eerlijke wijze aan de kust te komen. Manmoedig staat ze op haar hoge rode poten in de branding tussen de rotsen te scharrelen, op zoek naar tweekleppigen. Weekdieren zijn dat, die de twee

Even kuieren we nog naar [Honey-moon Bay](#), een kleine inham van Great Oyster Bay. De plek wordt als idyllisch omschreven en dat zullen wij niet tegenspreken. In de beschutting van rozerode rotspartijen koestert een halfrond zandstrandje er zich in de warme stralen van de avondzon. De branding slaat zachtjes op de rotsen neer. Achter ons rijzen granieten pieken hoog boven ons uit, met aan hun voet een weelderige vegetatie.

Op de rotsen overschouwt een witkopmeeuw parmantig zijn omgeving. Het is de meest voorkomende meeuw van heel Australië, je vindt

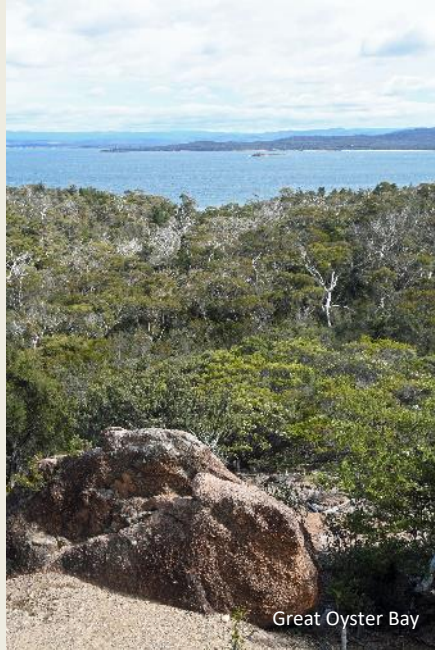
helften van de schelp waarin ze leven, stevig gesloten houden, zoals elkeen weet die ooit een oester geopend heeft.

Maar voor een scholekster is die klus een kolfje naar haar hand. Met haar aangepaste bek heeft ze geleerd beide schelpen ver genoeg open te wrikken om het eetbare vlees te bereiken. Voorlopig komt die vaardigheid haar echter niet van pas. Ze lijkt er niet in te slagen iets eetbaars te pakken te krijgen. Dat het schuim al die tijd wild over haar heen spat zal haar een zorg wezen.

In het westen zakt de zon langzaam weg boven Great Oyster Bay.

[Top](#)

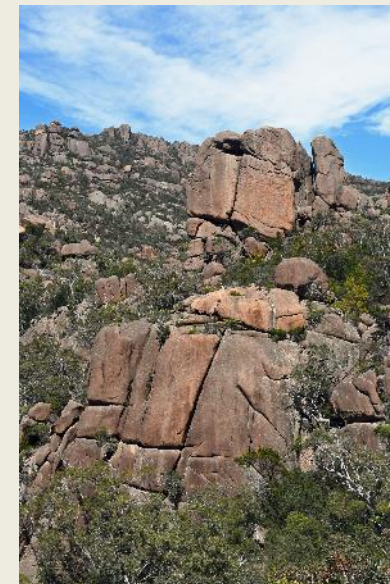

Een duidelijke knipoog naar de geschiedenis is het, dat wachtwoord waarmee we toegang krijgen tot het WiFi-netwerk van het hotel. Want het verwijst rechtstreeks naar de expeditie waar ook de Fransman Louis de Freycinet deel van uitmaakte. En dat is de man die in 1811 de allereerste volledige en vrij nauwkeurige kaart van Australië – inclusief Tasmanië – publiceerde.

Pas in 1814 kon Matthew Flinders in Engeland zijn versie van de kaart van Australië publiceren. Drie jaar te laat dus

---

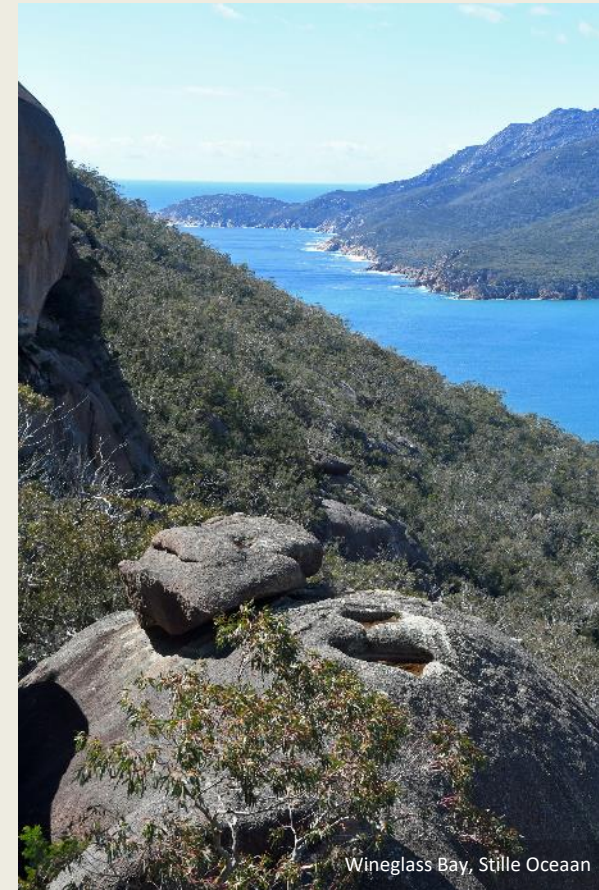
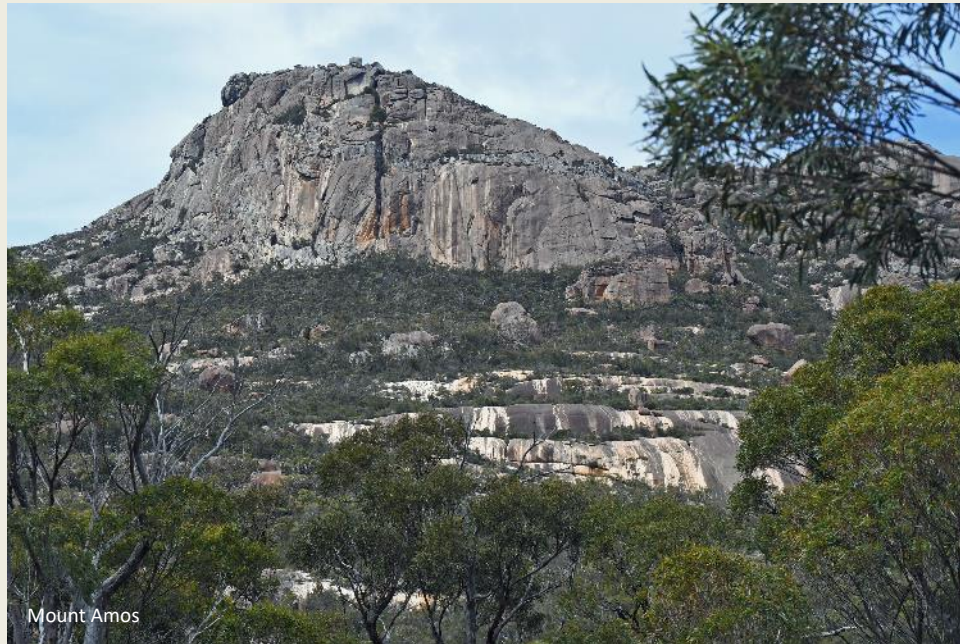

Die prestatie had ook de Engelsman Matthew Flinders op zijn naam kunnen schrijven. Maar de slechte staat van zijn schip dwong hem om tijdens zijn terugkeer naar Engeland in [Mauritius](#) aan wal te gaan. Daar vond de Franse gouverneur het nodig hem wegens vermeende spionage gevangen te zetten. Er was immers oorlog uitbroken tussen Engeland en het Frankrijk van Napoleon. Bijna zeven jaar lang bleef Flinders tegen zijn wil op het eiland. Pas in 1814 kon hij in Engeland zijn versie van de kaart van Australië publiceren. Drie jaar te laat dus.

Maar het is Flinders die als eerste met de

naam *Australië* op de proppen kwam en achteraf zijn prestaties met standbeelden gehonoreerd zag, onder meer in Sydney en in Melbourne. Zelfs zijn kat Trim – wellicht een van de beroemdste huisdieren in de wereldgeschiedenis – werd in brons vereeuwigd. Freycinet daarentegen mocht zijn naam geven aan een kaap, een estuarium, een eiland en een berg. En natuurlijk ook aan het schiereiland waar we momenteel vertoeven.

Dat schiereiland is 379 miljoen jaar geleden ontstaan doordat twee enorme granieten blokken door een scheur in de aardkorst aan de oppervlakte kwamen. Op het meest noordelijke blok rusten de Hazards, de keten van vijf rotspieken die we gisteren al van in de verte zagen. Hoog zijn ze niet – hun hoogte varieert tussen 330 en 480 meter – maar ze fascineren door de ruwe kaalheid waarmee deze rotsmassa's boven hun omgeving uitsteken. Hun naam heeft overigens niets met het woord *hazards* of *risico's* te maken, wel met de kapitein van een walvisvaarder wiens schip in

de jaren twintig van de 19e eeuw schipbreuk leed op het piepkleine rotseilandje Promise Rock. Albert 'Black' Hazard was zijn naam.

Het mineraal orthoklaas geeft de rotsen en de kustlijn hun karakteristieke roze tint

---

Net zoals het doleriet van Cradle Mountain is het graniet van Freycinet ontstaan door het stollen van magma. Maar er is een groot verschil. Doleriet stolt aan het aardoppervlak, een proces dat zeer snel verloopt. Er kunnen zich dus geen kristallen vormen. Graniet daarentegen stolt op grote diepte. Dat gebeurt erg traag, zo traag dat er zich wel kristallen kunnen vormen. In dit geval was orthoklaas het mineraal dat gevormd werd. Is dat relevant voor ons? Wel ja, het geeft de rotsen en de kustlijn hun karakteristieke roze tint.

Ooit leefden hier zes- tot zeshonderd Aboriginals. Hun nalatenschap bestaat onder meer uit schelpenhopen,

steengroeven en stenen artefacten. Later kwamen Europese kolonisten – walvisvaarders, veehouders en mijnwerkers. Zij lieten oude mijnschachten achter, verlaten boerenhutten en de restanten van de verwerking van walvissen.

Aan die bedrijvigheid kwam in 1916 een einde toen een groot deel van het schiereiland tot nationaal park uitgeroepen werd. Zo kwam het oudste park van Tasmanië tot stand. Al die relictten, zowel van de Aborigines als van de kolonisten, behoren nu tot het Tasmaanse erfgoed. Met zijn oppervlakte

van 169 km² is het park ongeveer zo groot als Washington DC.

Door het vele bloed van de walviskarkassen ging het water zo rood kleuren dat de baai op een glas rode wijn leek

---

Wat wij hier vooral gaan doen, is wandelen. Na het ontbijt trekken we er al meteen op uit. Het is zonnig, de lucht is blauw, maar er staat een koude wind. Chauffeur Rick dropt ons aan de voet van de Hazards. Niet om deze rotspieken te beklimmen,

dat is te hoog gegrepen voor ons. We zullen een pad volgen dat ons netjes over het zadel tussen twee van deze rotspieken voert – Mount Mayson en Mount Amos. Aan de overkant zullen we voor onze inspanningen beloond worden met een zicht op [Wineglass Bay](#), naar verluidt het meest iconische beeld van Tasmanië. Als je ooit één foto van Tasmanië gezien hebt, dan is de kans groot dat het een foto is van deze baai.

Gestaag klimt het brede, goed onderhouden pad tussen de weelderige vegetatie langs de helling van Mount Amos omhoog. Bloemen zijn er in deze vroege lente in overvloed. Vogels ook, we krijgen ze vaak te horen maar zelden te zien. Rechts kijken we tegen de met rotsen bezaaide helling van Mount Mayson aan. Steeds steiler wordt het pad, tot het uiteindelijk in trappen overgaat.

Dan bereiken we even na tien de lookout. Het uitzicht is inderdaad overweldigend. We kijken neer op het kristalheldere, blauwe water

van Wineglass Bay met zijn parelwitte strand. Links in de verte zien we nog net de Stille Oceaan. In de achtergrond rijzen Mount Graham en Mount Freycinet op, beide iets hoger dan de Hazards. In feite rusten zij op het tweede blok graniet dat deel uitmaakt van het schiereiland. Aan onze voeten ligt de zanderige corridor die de overgang vormt tussen beide delen, met rechts in de verte de Great Oyster Bay nog net zichtbaar.

Wineglass Bay zou haar naam aan haar sierlijke vorm te danken hebben, want die lijkt

sterk op een wijnglas. Dat valt niet helemaal uit te sluiten, maar waarschijnlijk heeft de naam een meer gruwzame herkomst. Eertijds brachten walvisvaarders het karkas van gedode walvissen vaak naar deze ondiepe baai om ze te slachten. Door het vele bloed ging het water dan zo rood kleuren dat de baai op een glas met rode wijn leek.

Of zoals de schrijver John Skinner Prout het omstreeks 1840 verwoordde: “... we *naderden het [walvisstation van Wineglass Bay] en kwamen aan op kalm water, dik bezaaid met*

olie. Af en toe dreven op het wateroppervlak stukken vet en ingewanden voorbij, omringd door vette rimpelingen in het water... Op de plek waar walvissen van hun blubber ontdaan worden ... lagen twee stomende, versneden karkassen. Vanuit de enorme massa vlees vloeiende een brede stroom donker bloed langzaam naar de zee.”

Tegenwoordig is Wineglass Bay een idyllische omgeving waar niets nog aan de *horror* van vroeger herinnert. Je kan naar de sprookjesachtige baai afdalen, maar dan moet je de

tijd, de moed en vooral de energie hebben voor een afdaling van duizend treden, gevolgd door een beklimming van duizend treden. Daar passen we voor. Langs de helling van Mount Amos keren we naar Ricks bus terug.

Op Cape Tourville krijg je een perfect beeld van hoe ruw de rotskust van Tasmanië kan zijn

---

Na de lunch hebben we nog enkele andere uitstappen op het oog. Naar [Cape Tourville](#) bijvoorbeeld, een kaap met een vuurtoren. Heel oud is die niet, hij is pas in 1971 opgericht. Maar daar is het ons niet om te doen. Het gaat ons om het weidse uitzicht van op de iets meer dan honderd meter hoge kaap. Je krijgt er een perfect beeld van hoe ruw de rotskust van Tasmanië kan zijn. Rechts in de verte herkennen we nog net de monding van Wineglass Bay, met daarboven de pieken van Mount Graham en Mount Freycinet.

Net voor ons, iets meer dan een kilometer uit de kust, liggen de vier granieten eilandjes van [The Nuggets](#). Op het grootste heeft zich een kolonie grote kuifsternen gevestigd. Daar zitten ze relatief veilig, al

lijken er ook een paar meeuwen rond te hangen. Die zijn natuurlijk op de eieren en de jongen van de kuifsternen uit. Zelf zoeken grote kuifsternen hun voedsel liever op open zee, niet te ver uit de kust. De scholen sardienen of ansjovis die zich daar ophouden, vormen een vrij makkelijke prooi. Dieper dan een meter hoeven de kuifsternen daar niet voor te duiken. Maar ze hebben ook geleerd vissersboten te volgen, wan daar zijn altijd wel wat bijvangst te rapen.

Op het grootste eiland van de vier Nuggets heeft zich een kolonie grote kuifsternen gevestigd

---

Dieper in zee is er ook spektakel te zien. Want het is bekend dat walvisachtigen zoals de zuidkaper, de bultrug en de tuimelaar de ondiepe wateren voor deze kust gebruiken om er te eten, te kalven of gewoon uit te rusten. Helaas speelt zich dat voor ons net iets te ver af. We zien ze wel, de stroken wit schuim waar een vin door het water klieft, of de occasionele spuitfontein van een walvis. Maar een duidelijk beeld van de dartelee zeezoogdieren krijgen we helaas niet.

Het vogelperspectief van Cape

Sleepy Bay

Tourville ruilen we nu in voor het kikvorsperspectief van [Sleepy Bay](#). Een vrij steile afdaling, deels met trappen, maar vaak ook over de rotsen, leidt ons langs de steile klippen naar beneden. Zo belanden we op een zandstrandje. Op zich is dat al bijzonder, want zandstranden zijn hier eerder een zeldzaamheid.

Ditmaal is het niet het mineraal orthoklaas dat de kleurtoon zet, maar een oranje korstmoss

---

Diksnavelmeeuw

Maar het zijn vooral de bruinrode rotsen waarmee het strand bezaaid ligt, die een speciale sfeer creëren. Ditmaal is het niet het mineraal orthoklaas dat de kleurtoon zet, maar een oranje korstmoss uit de familie der *Hymeneliaceae* dat zich op de rotsen vastgezet heeft. Een symbiose van algen en schimmels is dat, waar beide organismen voordeel uit halen. Grosso modo kan je zeggen dat de algen via fotosynthese stoffen produceren waar ook de schimmels zich

inham met zijn rijk coloriet op ons inwerken. Toch doet deze inham niet altijd zijn naam eer aan. Want zelfs in Sleepy Bay durft het te stormen.

Vijf uur is het wanneer we het hotel bereiken. Even wandelen we nog naar het nabijgelegen [Richardson's Beach](#). Druk kan je dit zandstrand niet noemen. Wel komen er geregeld joggers of wandelaars voorbij. Toch lijkt dat een koppel bonte scholeksters met hun jong niet in het minst te deren. Dit is hun territorium, aan de rand van de vegetatie hebben ze hun nest gebouwd.

mee kunnen voeden, terwijl de schimmels een beschermende laag rond de algen vormen. Een relatie voor het leven kan je dat noemen, want zonder elkaar kunnen deze organismen niet meer voortleven.

Met haar lange snavel pookt ze af en toe diep in het zand. Tot ze iets te pakken heeft

In een boogje lopen we rond het aangespoelde kadaver van een dode zeeleeuw. Ook dat maakt deel uit van deze natuur. Terwijl het turkoois water rustig tegen de rotsen kabbelt, laten we de rust van deze

Zoals dat bij scholeksters gebruikelijk is, stelt dat nest niet veel voor – een beetje zand weg geschraapt, een paar takjes neergelegd en klaar is kees. Maar dat nest zullen ze zo nodig wel manhaftig verdedigen. Daagt er een belager op, dan zal het mannetje zich hinkend van het nest verwijderen. De belager denkt een makkelijke prooi in het vizier te hebben en gaat gretig het mannetje achterna. Eens de belager ver genoeg van het nest gelokt is, vliegt de scholekster weg.

Jaak Palmans
© 2025

Lees het vervolg in (3/3)

[Beseijlt Ende Ondeckt Inden Jare 1642](#)

Terwijl een van beide bij het jong blijft, gaat de andere scholekster op pad. Het is laagtij. Waar daarstraks nog zeewater stond, speurt ze nu naar voedsel. Geen tweekleppigen ditmaal, wel weekdieren zonder schelp die zich in het vochtige zand schuilhouden. Met haar lange snavel pookt ze af en toe diep in het zand. Tot ze iets te pakken heeft. Tevreden houdt ze het minuscule slachtoffertje tussen de uiteinden van haar bek.

[Top](#)

